

DOPISY LÁSKY M A M

MONIKA
SONNENBERG

Dopisy lásky

M a M

Monika Sonnenberg

KAPITOLA PRVNÍ: JEDEN LETNÍ A JEDEN JARNÍ DEN

Slunce překrásně hrálo a celý svět se radoval. Z dálky se ozývala známá píseň. Děti na pískovišti vesele skotačily, pekly bábovičky z písku, stavěly hrady. Některé trénovaly na průlezkách a závodily mezi sebou o vítězství. Maminky seděly na lavičkách opodál a bedlivě pozorovaly své drahé ratolesti. Tu a tam se objevil i nějaký otec či prarodič. Všichni se spokojeně vyhřívali na slunci a vychutnávali si naplno jeho životadárný svit. Kulisa dovádějících a jásajících dětí byla příjemná.

I Míla seděla na jedné z těchto laviček, spolu s kamarádkou a jejím mužem. Všichni tři si naplno vychutnávali krásu toho výjimečného letního dne, přestože byli nevyspalí a po včerejší prohýřené noci je mírně trápil bohlav. Přijela teprve včera a přátelé ji samozřejmě velmi vřele přijali, jak je to ostatně na jižní Moravě běžným zvykem.

Večer se šli projít do rušného centra, poseděli v zahrádce jedné restaurace a pak se v příjemné a družné náladě vydali podívat na nejúchvatnější místní podívanou, na jeden z každoročních brněnských ohňostrojů – Ignis Brunensis. Ten večer se představil favorit soutěže a velká očekávání diváků rozhodně nezklamal. Noční oblohu proplétaly tisíce různobarevných světél a vytvářely neustále nové a nečekané fascinující obrazce. Každou chvíli to v davu zašumělo údivem. To, když se barevná světla rozletěla do všech koutů v obzvláště krásných formacích. Domů se vrátili docela rozjásaní až nad ránem.

Nyní se pomalu loučili. Měli si stále co vyprávět. Když hodnotili včerejší ohňostroj, ozval se Jirka: „Ano, bylo to parádní, ale ta vaše noční obloha v horách je úžasná skoro každý den. Svítí vám tam hvězdy. To nám v noci běžně svítí jen měsíc a pouliční lampy. Pokaždé zatajím dech, když tu horskou hvězdnou nádheru spatřím.“

„Máš pravdu, naše noční obloha je plná hvězd. Za jasného počasí je nádherná. Ale i vy můžete tomu zdejšímu světelnému smogu klidně uniknout. Přijďte se za mnou někdy podívat. Zvu vás. Můžeme si udělat nějaký výšlap, grilovat, anebo obojí. Vždycky vás ráda uvidím.“

Přátelé přijali Mílino pozvání s povděkem a pak se rozloučili.

Okénkem tramvaje pak zamyšleně pozorovala ruch největšího moravského města, které pulzovalo divokým tempem. Jak ráda by tu žila! Krása hor ji sice dennodenně stále obklopuje, ale život v tomto milovaném městě je tak odlišný a žádoucí zároveň. Tisíce lidí v ulicích, někteří pozorují nablýskané výlohy obchodů, jiní posedávají na venkovních zahrádkách místních restaurací, kaváren a barů. Na každém rohu lákavá zmrzlina. Ona zná ty nejlepší cukrárny ve městě. Dnes už jí však nezbývá čas. Spěchá na Zvonařku.

Brno milovala, přestože to měla geograficky blíže k Ostravě. Už dlouho uvažovala o tom, že se přestěhuje někam na jih, že opustí své krásné hory. Brno, Znojmo... Sicílie. Dokonce až tak daleko zacházela ve svých úvahách. Klidně by opustila rodnou zem, ale Brno ji lákalo ze všech měst nejvíce. Měla tu spoustu dobrých přátel, ke kterým se pokaždé ráda vracela.

Autobus už čekal na zastávce Zvonařky. Za volantem ji přivítal s úsměvem milý sympatický obrýlený svalovec – řidič, který si krátil

čekání na pravidelný odjezd četbou knihy. Uvnitř už sedělo několik lidí. Míla si sedla k oknu, aby mohla cestou pozorovat okolní krajinu, jejíž ráz se bude měnit s každým dalším ujetým kilometrem. Pojedou na sever. Náhradní linka, povzdechla si, do odjezdu zbývá ještě celých 10 minut.

Právě nastoupil další muž. Zaplatil řidiči jízdné, a přitom se porozhlédl po cestujících. Zrak mu spočinul přímo na hezké dlouhové Míle a sedl si na sedadlo hned vedle ní. Nemohl si nevšimnout svůdného dekoltu, který odhalovaly její letní šaty na ramínka. Belmondo v něm se okamžitě ozval a on ji začal balit buranským a neomaleným způsobem. Začtený sympaťák řidič přestal číst, posunul si brýle na špici nosu a zamyšleně koukl na Mílu a jejich pohledy se rázem střetly. Porozuměli si beze slov. Řidič nesouhlasně zavrtěl hlavou a usmál se na ni. A ona se usmála na něj. Jeho něžné gentlemanské laskavé a moudré oči jí odpovídaly: „To je ale pitomec, vid’?“

Zdvořile požádala dotěrného frajera vedle sebe, aby vstal a uvolnil jí cestu. Uraženě a překvapeně se zvedl. Nečekal, že by její odmítnutí mohlo být tak rychlé, a navíc i urážlivé. Ona se totiž přemístila dopředu a drze si sedla na první sedadlo u řidiče. Dala nestydatě přednost jinému muži. „Potvora jedna,“ pomyslel si frajer.

Z toho udělaného brýlatého muže za volantem sálalo bezpečí a bohorovný klid. Přitahoval ji. Zvedla oči a jejich pohledy se opět střetly. Pozoroval ji po celou dobu. Přestal číst. Ta neznámá žena jej něčím zaujala. A nebyly to jen její půvabné křivky. Přitahovala ho.

Přistoupili další lidé a nastal čas odjezdu. Řidič mlčky ve zpětném zrcátku překontroloval osazenstvo svého vozu a jeho zrak opět automaticky spočinul na neznámé ženě. Usmál se a ona si jeho pohledu všimla a usmála se také. Mlčky tam seděli, on se soustředil na řízení a ona pozorovala rychle se měnící krajinu. Asi po půl hodině se osmělil ji oslovit a ona se nebránila. Nejdříve s omluvným úsměvem ukázal na ceduli, na které stálo: „Nemluvte za jízdy s řidičem.“

A ona pokývla hlavou. Chápala, že by si s ní moc rád povídal, ale nesměl. Tedy neměl by. Přesto se oba dva přitahovali jako magnety.

Nejprve prohodili pár zdvořilostních frází o knihách a zjistili, že mají oba stejný koníček. Povíдали si po celou cestu a bylo jim hezky. Příjemně. V Olomouci zastavili na malou přestávku. Řidič vystoupil z vozu ven a poočku sledoval, zdali i ona třeba nevystoupí také. Vystoupila.

Poupravila si své letní červené elegantní šaty, které jemně obepínaly její dokonalou postavu. Byla to brunetka. Hezká, ale nebyla to prvoplánová krasavice, přesto v sobě měla něco, co muže přitahovalo. Něco okouzujícího. Mlčky pozoroval její opálené tělo, mírně se lesknoucí mladistvou kůži, dekolt, krk. Kolik jí asi tak může být let?

„Rád bych se představil. Jmenuji se Michal. Michal Stern,“ pronesl starosvětsky.

„Milena, nebudeme si raději tykat?“

„Moc rád. Tak ahoj,“ a s úsměvem jí podal ruku. Neodvážil se ji políbit na tvář.

„Tak fajn. Taky ahoj... Michal Hvězda. Máš nádherné jméno, nemáš náhodou německé předky?“

„Zcela náhodou mám. Umíš německy?“

„Ano, docela jo. Překládám a tlumočím. Miluji ten jazyk, přestože většině lidí nepřipadá ani trochu zvukomalebný. Já na němčinu nedám dopustit. Každý, kdo ten jazyk důvěrně pozná, se do něj zamiluje. Má tolik bohatých a dokonalých výrazů!“

„I já ji mám rád. Tak i tohle máme společné. Mluvíme stejnými cizími jazyky. Rusky, německy a anglicky.“

„Ne tak docela, já se anglicky teprve učím. Je to skvělá řeč.“

„Taky oba rádi cestujeme, čteme knihy. Málokdy potkám tak spřízněnou duši.“

Potěšilo ji to a začali si vyprávět. Zjistili, že jsou oba rozvedení a téměř stejného věku. Michal jí prozradil, že má dvě děti a prošel si nedávno těžkým rozvodem. Jeho bývalá žena byla lékařka a podle jeho řeči, naprosto dokonalá žena. Michal tou rozlukou s ní ještě stále trpěl.

Míla přiznala, že od jejího rozvodu uplynulo už celých 7 let, ale že přesto po žádném muži netouží. Zvykla si na svobodu. Přesto nežila sama, ale s dcerou a jejím manželem v rodinném domku.

„Nechápu, jak může, tak pěkná žena žít, tak dlouho sama. Ještě přece nejsme ani zdaleka staří. Jsme v nejlepších letech. Čtyřicítka je jen číslo. To není žádný věk. Vypadáš tak mladě, máš tělo dvacítky. Život je třeba žít naplno, vychutnávat si každíčký den. A ve dvou se to táhne líp. Víš přece, co se říká, že láska kvete v každém věku.“

„Dík za komplimenty, i ty vypadáš moc dobře, ale já už to prostě zabalila. Jsem šťastná ve světě, který jsem si vytvořila. Nevím, jestli bych se dokázala ještě někdy přizpůsobit jinému člověku. Jsem prostě moc náročná.“

„To já bych sám bez ženy žít asi nedokázal. Vím jistě, že si zase nějakou najdu. Jen by to ale chtělo najít tu pravou. Ta se hledá těžko,“ odmlčel se na chvíli a zamysleně se jí podíval do očí. Byla to výzva?

Pak pokračoval: „Má Kristy už dostudovala a osamostatnila se a teď žije se svým přítelem v Praze. Dominik studuje ve Švédsku. Děti se ke mně hlásí většinou tehdy, když potřebují založit. Ne, dělám si legraci. Mají mě rády a já mám rád je, ale vědí, že sám rozhodně nezůstanu. Jezdíváš do Brna často?“

„Ano. Docela často. Tak to máš tedy světáckou rodinu. Švédsko je rozhodně zajímavá země.“

„Máš pravdu. Jsem světák a mé děti taky. Tak rád bych si s tebou ještě povídal. Klidně třeba až do večera, ale všichni už opět sedí na svých místech. Musíme vyrazit. Škoda. Tak si nastup, krásná dámo. Avšak...“

Čekala, že větu dopoví, ale to on neudělal. Slůvko „avšak“ miloval a používal ho často. I tam, kde se to nehodilo, kde se vůbec použít nedalo. Jen tak z legrace. Měl to slovo rád.

Po zbytek cesty si ještě chvílemi povídali, občas na sebe koukli a usmívali se. Ke konci cesty se zvláště odmlčeli a on ji pozoroval ve zpětném zrcátku. Ona udělala občas totéž. Své pohledy neskrývali.

Pak dorazila do cíle. Upravila si šaty, vzala kabelku a vstala. Řidič jí věnoval svůj poslední pohled a na chvíličko jako by zaváhal. Chtěl

jí ještě něco říct, ale neodvážil se to vyslovit. V jeho očích se na kratičkou chvíli zablýskl smutek a nesplněné přání. Kývla mu na pozdrav a vystoupila z vozu. Pozoroval její pružnou chůzi na vysokých podpatcích, měla dokonalý zadeček i nohy. Vnímál, jak se její opálené štíhlé tělo lehce vlní v bocích. Zezadu vypadala snad ještě líp. Takovou ženu by si přál najít. Tahle by byla dokonalá. Na nic si nehrála. Slušná a příjemná žena.

Oba si žili dál svými životy, v rytmu všedních dnů.

Rok se s rokem téměř sešel a teplý jižní vítr přivál voňavé jaro. Míla jezdívala za přáteli na jižní Moravu často, a ještě častěji navštěvovali oni ji. Automaticky si prohlížela všechny řidiče, pokud se ocitla na nádraží, Michala však nikdy nespatriila. Až jednoho krásného dne...

Vyprovázela své přátele, kteří odjížděli domů. Všichni tři čekali na nádraží a očekávaný bus právě přijížděl. Mílu v tu chvíli zalilo příjemné horko a ucítila motýlky v břiše. Za čelním sklem autobusu spatřila onoho sympatického řidiče, který ji kdysi zachránil před dotěrou. Onoho vášnivého čtenáře Michala s jeho spešl slůvkem avšak. I on ji okamžitě poznal, usmál se na ni a kývl na pozdrav.

Jirka to překvapeně zaregistroval, a poťouchle začal mrkat na kamarádku z hor: „Vy dva se znáte? Podívejme se, celá jsi zčervenala. Že by?“

I Jitka se usmála a políbila přítelkyni na tvář: „No tedy musím uznat, že už by bylo načase. Měla by sis někoho najít. Tenhle vypadá fakt moc dobře.“

Míla ji s úsměvem šťouchla loktem a políbila i Jirku na tvář, rozloučili se a manželé nastoupili do vozu a usadili se na svých sedadlech.

Řidič odbavoval nově příchozí cestující, prodával jim jízdenky, ale nedokázal se jim plně věnovat. Neustále pokukoval po Míle, která čekala u okénka svých přátel, všem třem hrály v obličejích veselé grimasy. Když konečně odbavil všechny, vystoupil z busu a rychle přistoupil k čekající krásce. Jako by se bál, že odkráčí jinam a on ji tak opět ztratí. Tentokrát se to nesmělo stát! Rozpačitě ji pozdravil: „Ahoj. Pamatuješ si ještě na mě? Potkali jsme se loni v létě.“

„Aby ne! Vzpomínám si moc dobře. Hezky jsme si popovídali. Tak milý řidič mě ještě nikdy nevezl,“ odvětila s úsměvem a pohlédla na kamarádku, která se na ni mezitím za okénkem vesele šklebila a bedlivě je pozorovala. Dávala palec nahoru a pak Jirka přidal i ten druhý a oba se přitom usmívali.

„Tehdy ses mi tak rychle ztratila z očí a já pak litoval, že jsem ti nedal svoji mailovou adresu, anebo telefonní číslo. Moc mě to pak mrzelo. Tentokrát už tě jen tak nepustím. Tady je kontakt na mě. Nechám to na tobě. Buď odpovíš, anebo taky ne. Nechám se překvapit.“

A s úsměvem jí podal malý papírek se svým číslem: „Žiješ tady v horách? Musí tu být krásně, když se tu rodí takové ženy,“ tiše pozoroval její nadšenou reakci. Jeho lichotka se líbila.

„Ano, tady je můj domov.“

„Škoda, že už musím jet. Jízdný řád je neúprosný. Jsem rád, že jsem tě ještě jednou potkal. Měj se hezky!“

„Šťastnou cestu, Michale? Pamatuji si tvé jméno správně?“

„Máš skvělou paměť. Já už si nejsem tak jistý, jmenuješ se Monika?“

„Skoro. Mé jméno je podobné. Jsem Milena.“

„Promiň. Jsem sklerotik. Ale obě jména začínají na m. Milenka tedy. To si budu pamatovat! Ahoj.“

O několik dní později.

SMS:

Milý Míšo,

hádej kdo ti to píše?

SMS:

Milenko zlatá, jsi to ty? Michal.

SMS:

Ahoj Míšo.

Ano. Jsem to já. Jsem ráda, že jsem tě opět potkala. Osud, či náhoda? Kdoví. Napiš mi něco o sobě. Těším se na tvá písmenka. Posílám ti svoji @ adresu. Míla

A jsem tady.

Jestě jednou – ahoj. Těší mě tvá důvěra, že mi dáváš svoji mailovou adresu. Sám bych si o ni asi vpravdě neřekl, ne po pár vyměněných rádcích, ale už jsem si všiml, že moje měřítka nemají obecnou platnost. Někdy by bylo to drzé čelo lepší než poplužní dvůr. Takže dík, aspoň ti pošlu to moje včerejší zátiší s chobotnicí.

Tak ty jsi bylinkářka! Super. Já se přiznám, že jeden rok mě to popadlo, nadělal jsem kdeco. Nasušil řebříček, přesličku, mátu, meduňku, kostival, dokonce jsem pokusil o třezalkový olej a jitrocelový sirup, ale co jsem nerozdal, to jsem po dvou letech vyhodil. Ale třeba ten jitrocelový sirup se osvědčil, dětem ho v zimě dávám na kašel. A taky sirup ze smrkových výhonků je super. A pro sebe si vyrábím mátový likér, taky bezinkový, višňový, ořechovku a ten ze smrkových větviček je taky famózní. A estragonový ocet, ten se dá pít samotný, skoro jako balsamico. To já tak mám, že mě vždycky něco chytne a po čase zas pustí.

A něco se zachytne drápkem nafurt.

A Kinga taky můžu. On dokáže popsat myšlenky svých postav naprosto skvěle, to se úplně cítím v jejich kůži, taky stupňovat napětí na max umí, bomba. Jenom se mi zdá, že občas plýtvá slovy a taky pointy se vždycky nepovedou.

Kafka, to tě obdivuju, nevím, jestli si ho někdy dám. Tolstoj super, Vojna a mír, ale s Kareninou jsem si zoufal a když mi brácha omylem prozradil, že "nakonec hópne", tak jsem ji definitivně odkopl i já. Z Dostojevského mám chronickou depresi, ty máš fakt ráda všechny ty sebevraždy a smutné konce něžných citů?

No o literatuře si asi dobře popovídáme, ale upřímně, v reálném životě mi to zatím k ničemu nebylo. Ne že bych kvůli tomu na knížky zanevřel. A teď jsem si vzpomněl: přece jenom jsem četl nedávno něco z Německa: Peter Wohlleben, Tajný život stromů.

Podle toho, co píšeš, se určitě nenudíš. Nemáš někdy pocit, že ty dny jsou tak nějak kratší, než bývaly? A nějak rychleji běží? Já vůbec

nestíhám, co bych chtěl, a to mám nesrovnatelně méně povinností než ty. Na druhé straně si z toho moc nedělám a snažím si to (život) užívat. Ne, že by se to dařilo vždycky, když jsem v práci, pořád mám někde v hlavě všechny ty lidi vzadu a aby se něco nestalo. To už bude tím, ne věkem, ale že je člověk už dlouho mladej.

Ke tvé otázce – byl jsem dlouhá léta trafikant, v devadesátkách super. Později, hlavně díky zásahům státu a samozřejmě taky rozvojem internetu, to šlo do kopru. Snažil jsem se bojovat, dokonce jsme založili sdružení trafikantů, chodili za poslanci a senátory, právníky, připravovali stížnost na Úohs, ale bylo to, jako plácání do vody. Tak jsem to zabalil, trafiky postupně prodal (za pět minut dvanáct, teď už bych se jich nezbavil ani zadarmo) a zkusil se vrátit k původní profesi.

Mám hotelovku, otevřel jsem si bistro v centru Brna, inspirován Amerikou, jsem začal vařit americkou kuchyni, samozřejmě burgery, ale taky tenkrát ještě zcela neznámý „Pulled Pork“, nebo „Philly Cheesesteak“. Fastfood v čerstvých věcí, kvalitní a chuťově na výši. Lidi chrochtali vesměs blahem, objížděl jsem i food festivaly a v Mladé frontě o mně psali – paráda. Jenom ty peníze nikde. No, táhl jsem to skoro rok a pak to zabalil a nechal se zaměstnat. Postupně mě začal opouštět chronický stres z práce, rozpadajícího se manželství i z občas trestuhodných potomků a teď po pár letech to mám v hlavě srovnaný, už zase nosím peníze z práce a dost mě to tady baví. A taky mi pár lidí řeklo, že jsem v pohodě. Tak je to snad vidět i navenek. Tak to jen v kostce.

A já se taky zeptám: pracuješ od-do, nebo si pracovní dobu určuješ sama? A jak vlastně tvoje práce vypadá, představy mám jen velmi mlhavé.

Zatím se měj moc pěkně, ať vám ta bouřka, co má být, nenadělá škodu a jak jsem to vyčetl z jednoho Kinga: „Occupandi temporis.“

Michal

(Pulled Pork = trhané maso)

(Philly Cheesesteak = sendvič z plátků hovězích masa a sýra v dlouhé bulce)

(nafurt = napořád)

(hópne = zemře, brněnský dialekt)

(Occupandi temporis = přeloženo z latiny doslovně obsazení času)

Milý Míšo,

jsi mnohem sečtější než já. K Dostojevskému – mně někdy ani chmury nevadí, tvrdá realita je mi milejší. I když je samozřejmě moc fajn, když má kniha dobrý konec. Jen, jak píšeš, naše dny opravdu nějak zrychlují a já nestíhám a nestíhám. Je toho tolik, co všechno bych chtěla stihnout, např. mám přichystaných nejmíň 20 knih, které mi někdo doporučil a které bych si moc ráda přečetla, ale nedávám to. Tedy prozatím.

K těm trafikám – mám kamarádku s trafikou, takže vím, o čem je řeč. Dobře jsi udělal, že jsi je prodal. Ve spoustě měst teď stojí spousta naprosto opuštěných trafik, přestože vím, že dříve jenom kvetly.

Taky s tou gastronomií ti rozumím. My jsme si s manželem otevřeli restauraci v Rakousku a žili tam celých 12 let. Manžel navíc obchodoval, a tak její provoz spočíval spíše na mně a proto vím, jak těžké bylo udržet se nad vodou. Museli jsme si zákazníky vyloženě lákat na nejrůznější akce. Někdy jsem toho měla plné zuby.

Později jsme bydleli dva roky v Brně. Tam jsme poznali spoustu nových přátel. Později jsme si otevřeli malý horský hotel v naší domovině. A pak přišel děsný rozvod. (Ne tak klidný a spořádaný jako ten tvůj.) Odtamtud jsem se pak odstěhovala a vytvořila si nový domov tady.

Pracuji v jednom překladatelském týmu. Práce je spousta, ale pracovní dobu si určuji sama. Někdy míváme hodně zakázek a já nestíhám, jindy je to naopak klidnější a pak mám více času pro sebe a své blízké. Občas i tlumočím, tehdy jsou termíny jasně dané, ale raději přijímám překlady. Stálá pracovní doba od-do u mě neexistuje a občas musím pracovníně někam odjet. Ale většinou pracuji doma a práci si preposíláme mailem.

Bylo moc hezké číst, o tvých přírodních produktech, o těch z mladých výhonků jehličí jsem hodně slyšela, mají prý velikou sílu. Já pro změnu vyrábím léčivé čaje a koupele. Pomáhám tím všem kolem sebe. A taky hodně sportuji. Horské výšlapy, jízda na kole, plavání. Dokážu ujet i 150 km za den. Nestydatě se pochvám, fyzičku mám skvělou. Těším se na tvá příští písmenka.

Míla

Ahoj ještě jednou, než neméně radostně 😊

Milá Mílo,

svěřila jsi mi věci, které asi každému na setkání nevyprávíš. A že sis užila! Hodně jste tedy cestovali. I já vlastně, krom toho bistra, otevřel i svou restauraci. Díky tomu mám představu o co jde. A díky za důvěru. Hlavně že jsi šťastná, čím dál víc si myslím, že proto tady jsme, všichni.

Tiše můžu závidět tvoje sportovní výkony. Já už na kole tak tři roky pořádně neseděl. Snažím se dělat túry, u toho mám čas se kochat, pozorovat zvířata, určovat kytky a tak. Ne vždycky se to daří, navíc teď mám zase další koníčky jako fládrování, hledání pokladů a podobné nesmysly, to je vlastně ode všechno trochu a nic pořádně. No a zase začínám psát o sobě, tak stop.

Taky se mi zdá, že o mně máš příliš ideální představy. Snad nejsem žádný lump, ale rozhodně disponuji i slušnou řádkou negativních vlastností. Např. celkem rychle se mě dokáže zmocnit neklid, na druhou stranu rychle vychladnu. A mám tendenci mluvit do vaření. Tak pozor!

Teď jsem si vzpomněl, já jsem taky vlastně bylinkář! Kamarádovi, co má rakovinu jsem dal konopné mazání a moc si ho pochvaluje. Dostal jsem to k Vánocům, jenže mě nic nebolí. Díky Bohu.

Měj se pěkně a budu se těšit, však víš...

Michal + Brno (Poslední den v roce, vyšlo to tenkrát na Silvestra)

Fládrování

Milý přemilý Michale,

je fascinující, že máš tolik dalších koníčků. Jen nerozumím tomu, co znamená fládrování?

O hledáčích pokladů v Brně vím, častokrát jsem je vídala na Brněnské přehradě. Mimochodem, projížďka parníkem až k Veverí je úžasný zážitek. Fascinují mě ty zvláštní borovice, které tam rostou při okrajích. Vypadá to tak trochu cizokrajně. Také na kole jsem přehradu až k Veverí objela snad 500krát? Byl tam vždycky překrásný klid, pohoda, skály zalité sluncem a chvílemi to tam vypadá i pohádkově, když se člověk blíží k Veverí, a hrad vykukuje zpoza listí a větvoví stromů. Anebo třeba u těch prosluněných skal s úzkými chodníčky.

A bylinkář jsi taky. To rozhodně ano! Už jen podle množství výrobků, které ses pokusil vyrábět. V dávnověku neměli lidé dohromady žádné léky a léčili se pouze tím, co jim nabídla sama příroda. Hory jsou lékárny samy o sobě. Léčí nejen krásnými výhledy, ale i svými bylinnými poklady.

V Brně (za Svobodákem) je malá ulička, ve které prodávají fantastickou zmrzlinu. Chodívám tam někdy opravdu jen kvůli té zmrzlině, ideálně jahodové. Je z opravdového ovoce a nemá chybu.

Uvnitř cukrárny prodávají skvělou kopečkovou a taky ledovou tříšť a venku mají stroj na točenou zmrzlinu. Tu kopečkovou vyrábějí ovšem podle vlastní receptury, která je naprosto jedinečná a úžasná. Ta ulička se nachází poblíž Domu pánů z Lipé, když se podíváš na levý konec náměstí Svobody. Pokud máš rád zmrzlinu, tak si tam rozhodně zajdi.

Měj pěkný a pohodový start do nového týdne. Míla

Light verze standartního mailu

Ahoj Mílo,

odpovídám jen v rychlosti a bez ladu a skladu, tak sorry. Za chvíli se jdu vozit a celé dopoledne jsem poskakoval okolo nové střechy a myslel na tvůj krásný sametový něžný hlas – včera večer. Nejspíš bych si s tebou povídal klidně i do rána.

No nic. Fotky moc pěkné, předpokládám, že ten princ se zlatou korunou je ten tvůj synovec, o kterém jsi mluvila, no máš být na co pyšná. Vaše okolí je moc hezké, ale to snad v Beskydech ani jinak nejde. A tobě to v Příboru taky moc sluší, ostatně jsem si jistý, že by ti to slušelo i bez příboru. Ty fotky z Brna – to jsme se na skalách okolo přehrady museli stopro minout, tenkrát jsem tam jezdil každou chvíli a když byla přehrada vypuštěná, taky jsem tam lítal s detektorem. Ale kromě pokuty za parkování – nic.